

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/79/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118211686
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:3118211686.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobkyne: B. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. - U., J. XXX/XX, proti žalovanému: Poľno SME, s. r. o., so sídlom Palárikovo, Remeselnícka 2, IČO: 34 144 714, zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Mészáros, advokát s. r. o., so sídlom Bratislava, Jesenského 2, IČO: 50 657 861, o zaplatenie 66 891,12 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 5. mája 2021 č. k. 9C/49/2019-280 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny 59 100 eur s úrokom z omeškania 15% zo sumy 59 100 eur od 01. 11. 2017 do zaplatenia zastavil. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 7 791,12 eura zamietol a žalovanému voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 663, § 671 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 8 ods. 1, 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, § 12 ods. 1, 2 zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 140, § 142, § 145 ods. 2 CSP. Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 12. 08. 2019 domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 59 100 eur s úrokmi z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 59 100 eur od 01. 11. 2017 do zaplatenia, titulom úhrady za užívanie nehnuteľností, ktoré užíval žalovaný v roku 2017 a ktoré sú vedené na Okresnom úrade Nové Zámky, odbore katastrálnom na LV č. XXXX, v kat. území Z. C. a to parc. č. 4418/25 - orná pôda, parc. č. 4425/2 - trvalé trávnaté porasty, parc. č. 4422/26 - orná pôda, parc. č. 4430/2 - druh pozemku je v riešení - spolu o výmere 20 ha, ktoré sú vo vlastníctve žalobkyne, podľa predloženého LV a do uvedenej výmery 20 ha pôdy uviedla, že patria ešte aj ďalšie parcely, a to: parc. č. 4418/24, 4422/25, 4423/2, 4424/24, 4425/1, 4426/1, 4426/2, 4430/1. Žalobkyňa po otvorení pojednávania uviedla, že v tomto konaní si neuplatňuje pôvodne nárokovanosú sumu 59 100 eur, a že si neuplatňuje zaplatenie sumy 504,25 eura, ktorú sumu jej žalovaný vyplatil za užívanie sporných poľnohospodárskych pozemkov za rok 2017. Uviedla, že suma 504,25 eura bola zahrnutá do sumy 59 100 eur, na ktorej sume vôbec nezotráva a berie ju späť vrátane úrokov z omeškania. Preto súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie istiny 59 100 eur s úrokom z omeškania 15% zo sumy 59 100 eur od 01. 11. 2017 do zaplatenia zastavil podľa ust. § 145 odsek 2 CSP. Žalobkyňa po čiastočnom späťvzatí žaloby na pojednávaní viackrát menila nárok, ktorý si uplatňovala titulom užívania poľnohospodárskych nehnuteľností žalovaným za rok 2017, až napokon uviedla po prednese právneho

zástupcu žalovaného, že si uplatňuje v tomto konaní sumu, ktorú má súd vypočítať z hodnoty, ktorú určil znalec na základe žalobkyňou predloženého Znaleckého posudku č. 03/2020 z októbra 2020 v celkovej výške 459 769 eur za 12 parciel, ktoré má žalobkyňa vo výlučnom vlastníctve podľa LV č. XXXX, kat. územia Z. C.. Z tejto sumy si žalobkyňa uplatnila 2%, čo predstavovalo sumu 9 195,37 eura (459 769 x 2%) a od tejto sumy žiadala, aby súd odpočítal sumu 1 404,25 eura (9 195,37 - 1 404,25 = 7 791,12), čo jej už žalovaný za užívanie poľnohospodárskych pozemkov za rok 2017 zaplatil. Žalobkyňa sa teda domáhala s konečnou platnosťou v tomto konaní zaplata 7 791,12 eura. Súd prvej inštancie podľa ust. § 140 a § 142 CSP pripustil zmenu petitu žaloby uznesením na pojednávaní konanom dňa 05. 05. 2021, podľa ktorej žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 7 791,12 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a o tejto sume, resp. nároku konal vo veci samej. Medzi stranami sporu v konaní bolo nesporne preukázané, a potvrdzuje to aj výpis z LV č. XXXX kat. územia Z. C., že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou označených nehnuteľností, ktoré nadobudla dedením po svojom otcovi O. M. na základe Osvedčenia o dedičstve D 996/01, Dnot 118/01, ktoré boli zapísané Okresným úradom Nové Zámky, katastrálnym odborom pod sp. zn. Z 3231/02 v záznamovom konaní a tiež v súvislosti s vlastníctvom bolo preukázané, že právny predchodca žalobkyne, O. M., nadobudol „sporné pozemky“ na základe Notárskej zápisnice zo dňa 31. 08. 1999, Osvedčenia o vlastníctve pre držiteľa nehnuteľnosti podľa zák. č. 293/92 Zb. a Notárskej zápisnice Doložky o oprave zo dňa 09. 05. 2000 pod č. N 148/99 Nz 397/99, a to parc. č. 4418/25, 4425/2, 4422/26, 4426/2, 4430/2, vo výmere 10 ha. Rovnako medzi stranami sporu nie je sporné, že dňa 19. 02. 2004 medzi žalobkyňou ako prenajímateľkou a žalovaným ako nájomcom bola uzatvorená Zmluva č. 2195/02 o prenájme poľnohospodárskych pozemkov, keď predmetom nájmu podľa Čl. II. boli poľnohospodárske pozemky v kat. území Z. C. o výmere 10 ha, keď výpočet výmery predstavoval prílohu k tejto zmluve. Z výpovedí strán sporu v priebehu celého konania bolo nesporné, že predmetom nájmu boli citované nehnuteľnosti. Zmluva sa uzatvorila na dobu určitú od 01. 01. 2002 do 31. 12. 2006 a výška ročného nájomného za užívanie 1 ha pôdy bola stanovená sumou 1 500,- Sk (49,791 eura) a ročné nájomné predstavovalo 15 000,- Sk (497,91 eura). V čl. IV. bolo stanovené, že nájomné uhradí nájomca prenajímateľovi do 31. 12. bežného roka. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žiadna iná zmluva o prenájme poľnohospodárskych pozemkov platne uzatvorená po tomto období nebola, napriek snahe žalovaného, ktorý zaslal žalobkyni návrh Zmluvy č. 2195/12 zo dňa 11. 01. 2012, kde stanovil výšku ročného nájomného za užívanie 1 ha pôdy/90 eur a ročné nájomné tak predstavovalo sumu 900 eur a zmluva sa mala uzavrieť na dobu určitú, a to na 10 rokov od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2021, žalobkyňa nevyšla v ústrety a zmluvu nepodpísala, čo znamenalo, že pokiaľ žalobkyňa neuzatvorila so žalovaným novú nájomnú zmluvu na tzv. „nesporné pozemky“ (parc. č. 4418/24, 4422/25, 4423/2, 4424/24, 4425/1, 4426/1 a 4430/1 nachádzajúce sa v kat. území Z. C. a evidované na LV č. XXXX ako parcely registra „E“) na obdobie od 01. 01. 2006 a súčasne žalovaného nevyzvala na vrátenie a prevzatie prenajatých pozemkov po skončení nájmu ex lege, vzťahovala sa Zmluva č. 2195/02 zo dňa 19. 02. 2004 aj na ďalšie päťročné obdobia od 01. 01. 2007 do 31. 12. 2011 a následne opakovane aj od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2016 vrátane pôvodne dohodnutej výšky nájmu, a to 497,91 eura za 10 ha prenajatej poľnohospodárskej pôdy. S týmto právnym názorom o predĺžení Zmluvy č. 2195/02 zo dňa 19. 02. 2004 na ďalšie päťročné obdobia sa stotožnil Okresný súd Nové Zámky v ďalších konaniach právoplatne skončených, pod sp. zn. 12C/37/2011, 10C/55/2012, 17C/5/2013 a 18C/26/2019, predmetom ktorých bol nárok žalobkyne na nájomné za užívanie nesporných pozemkov žalovaným v rokoch 2010, 2011 a 2013. Čo sa týka úhrady nájomného za užívanie poľnohospodárskych nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne za rok 2017, ktorý nárok je predmetom tohto konania, žalovaný v konaní jednoznačne preukázal, a žalobkyňa to ani nepoprela, že dňa 13. 12. 2017 žalovaný uhradil nájomné za rok 2017 riadne a včas žalobkyni sumou 900 eur, čím zaplatil viac než ako mal podľa platnej nájomnej zmluvy zo dňa 19. 02. 2004, podľa ktorej jej mal zaplatiť 497,91 eura. Z tohto dôvodu túto skutočnosť žalobkyňa nerozporovala a z obsahu jej výpovede, ktorú učinila na pojednávaní, konanom dňa 05. 05. 2021 vyplývalo, že v tejto časti berie späť žalobu a žiadala konanie vo veci zastaviť a rovnako zobrala späť aj žalobu v časti príslušenstva, ktoré si uplatnila vo výške 15% zo sumy 59 100 eur od 01. 01. 2017 do zaplata, vzhľadom k tomu, že žalovaný nebol v omeškaní so zaplatením nájomného za rok 2017 v časti nesporných pozemkov. Preto súd konanie v týchto častiach čiastočne zastavil. Žalobkyňa v konaní, počas pojednávania dňa 05. 05. 2021 predložila súdu dôkaz, a to Znalecký posudok č. 03/2020 z 11/2020, ktorý určil všeobecnú hodnotu všetkých poľnohospodárskych nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne podľa LV č. XXXX kat. územia Z. C. a zároveň navrhla, že sa pridrižiava toho, aby súd vychádzal z hodnoty pozemkov, ktorú určil znalecký posudok, a to vo výške 2% z celkovej hodnoty týchto pozemkov a z tejto hodnoty, aby súd odrátal sumu 1 404,25 eura, ktorú jej doteraz žalovaný vyplatil za užívanie poľnohospodárskych pozemkov za rok 2017, pričom počas tohto pojednávania niekoľkokrát menila nárok, ktorý si uplatňovala za užívanie

poľnohospodárskych pozemkov žalovaným za rok 2017 s tým, že súd neakceptoval tento dôkaz a nevychádzal z tohto dôkazu pri stanovení a pri správnom žalovanej sumy, a to z dôvodu, že tento dôkaz jednak bol vypracovaný v roku 2020, teda bol absolútne neaktuálny v rámci tohto konania, keď v tomto konaní sa žalobkyňa od žalovaného domáha odplaty za užívanie poľnohospodárskych pozemkov za rok 2017 a jediný platný a účinný dôkaz, z ktorého súd mohol vychádzať v tomto konaní, bola jedine Zmluva o nájme č. 2195/02 zo dňa 19. 02. 2004, ktorá bola ex lege platná a účinná aj počas roku 2017. Žalobkyňa v konaní rozporovala skutočnosť, že pri každom novom návrhu na uzavretie nájomnej zmluvy jej žalovaný odmietol uviesť výmeru vlastníctva jej poľnohospodárskych pozemkov vo výmere 20 ha. S touto námietkou žalobkyne sa súd vysporiadal tak, že v čase spísania Nájomnej zmluvy č. 2195/02, teda dňa 19. 02. 2004, existoval výpis z LV č. XXXX kat. územia Z. C., obec Z. C., podľa ktorého žalobkyňa bola zapísaná ako výlučná vlastníčka nehnuteľností na základe Osvedčenia N 148/99 Nz 397/99 a Z 4234/99 zo dňa 29. 09. 1999, Doložke o oprave Notárskej zápisnice zo dňa 09. 05. 2000 a Osvedčenia o dedičstve D 996/01 s tým, že neboli uvedené parcely, ani druh pozemku, ani výmery nehnuteľností, ktoré mala vo výlučnom vlastníctve a iba pod „Poznámky“ boli citované všetky nehnuteľnosti, a vzhľadom k tomu, že spor o určenie vlastníckeho práva, ktorý prebiehal na súde pod sp. zn. 16C/77/2001 začal v roku 2001, tak žalovaný správne postupoval, keď nezohľadnil v tejto nájomnej zmluve, ale ani v ďalších návrhoch nájomných zmlúv, výmeru ďalších 10 ha sporných pozemkov, lebo tieto sa dostali do sporu v konaní pod sp. zn. 16C/77/2001 a ktoré boli spornými pozemkami z toho dôvodu, že v katastri nehnuteľností boli zapísané na meno otca žalobkyne O. M. na základe Notárskej zápisnice N 148/99 spísanej podľa ust. § 2 a nasl. zák. č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam notárkou JUDr. Ľubicou Bičanovou, dňa 31. 08. 1999 a v čl. 4. tejto notárskej zápisnice sa v súlade s ust. § 2 odsek 2, 3 zák. č. 293/1992 Zb. uvádza, že O. M. nadobudol k sporným pozemkom držbu a vlastníctvo nadobudne, ak do desať rokov si iná osoba na súde k týmto pozemkom neuplatní vlastnícke právo. Vzhľadom k tomu, že iná osoba, teda žalobcovia v konaní, ktoré sa viedlo pod sp. zn. 16C/77/2001 si uplatnili vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, žalobkyňa riadne nepreukázala žalovanému vlastníctvo k sporným pozemkom tzv. ďalším 10 ha pôdy, lebo podľa v tom čase platného zákona nebol pán O. M. vlastníkom týchto pozemkov, ale iba ich držiteľom. Do právoplatného ukončenia sporu pod sp. zn. 16C/77/2001 nebolo vlastnícke právo k sporným pozemkom ustálené a žalovaný preto nemohol platne určiť, ktorý subjekt je oprávnený za užívanie sporných pozemkov zaplatiť odplatu žalobkyňi aj za rok 2017. Predmetný spor sa právoplatne ukončil až k 26. 04. 2019 a o tejto skutočnosti sa žalovaný dozvedel až 29. 05. 2019. List vlastníctva č. XXXX kat. územia Z. C. bol vydaný dňa 29. 12. 2016 a išlo o výpis, ktorý bol vydaný pred uplynutím roka 2017, ktorý je predmetom tohto sporu, teda súd vyhodnotil postoj žalovaného v tejto otázke za správny, pretože správne postupoval a vychádzal zo zmluvy platne uzatvorenej zo dňa 19. 02. 2004, kde bolo uvedených iba 10 ha pôdy, ktoré neboli sporné. Čo sa týka sporných pozemkov, teda ide o pozemky evidované na LV č. XXXX, kat. územia Z. C., obec Z. C. o celkovej výmere 10 ha, v roku 2017 boli na liste vlastníctva evidované ako parcely registra „E“ a boli nimi parc. č. 4418/25, 4425/2, 4422/26, 4426/2 a 4430/2, na tieto medzi stranami sporu nebola platne uzatvorená žiadna nájomná zmluva, ako vyplynulo z priebehu dokazovania z dôvodu spornosti vlastníckeho práva žalobkyne k týmto pozemkom, pretože tieto pozemky sa stali predmetom konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 16C/77/2001 a toto konanie bolo právoplatne skončené až dňa 26. 04. 2019, a to v prospech žalobkyne. Žalovanému z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že kópia právoplatného rozsudku s vyznačenou doložkou právoplatnosti mu bola doručená až dňa 29. 05. 2019, čo znamená, že až do doručenia tohto rozsudku tak žalovaný nemal a nemohol mať žiadnu vedomosť, či daný spor o vlastníctvo k daným pozemkom bol už právoplatne ukončený, alebo nie. Okrem toho, žalovaný listom zo dňa 21. 08. 2019 oznámil žalobkyňi, z akého dôvodu jej nebolo vyplatené nájomné za tzv. sporné pozemky, kde žalovaný veľmi podrobne odôvodnil svoj postup a tiež uviedol, že po tom, ako sa dozvedel, že došlo k právoplatnému ukončeniu konania sp. zn. 16C/77/2001 až dňa 29. 05. 2019, že jej žalovaný uhradí odplaty za užívanie sporných pozemkov, za obdobie rokov 2002 až 2018 najneskôr do 30. 08. 2019. Čiže už v tomto liste bola žalobkyňa oboznámená s postupom žalovaného ohľadom vyplatenia nájmu za užívanie sporných nehnuteľností, kedy dostala podrobné vysvetlenie, prečo skôr nebola vyplatená odplata za užívanie týchto pozemkov. Tiež bolo preukázané v konaní, že žalovaný dodržal to, čo uviedol v písomnom vyjadrení žalobkyňi zo dňa 21. 08. 2019 a uhradil žalobkyňi nájomné za sporné pozemky za rok 2017, dňa 26. 08. 2019 vo výške 504,25 eura, ktorá suma pozostávala zo sumy istiny vo výške 497,91 eura a úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 497,91 eur od 29. 05. 2019 do 30. 08. 2019 vo výške 6,34 eura. Takúto sumu uhradil žalovaný žalobkyňi za užívanie sporných pozemkov v roku 2017 v súlade s výškou dohodnutého nájomného za užívanie nesporných pozemkov podľa Zmluvy č. 2195/02 zo dňa 19. 02. 2004, ktorá bola ex lege platná a účinná aj počas roku 2017. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s takouto právnou argumentáciou

žalovaného, ktorú vyhodnotil za správnu, pretože postupoval v súlade so zák. č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov, lebo v priebehu konania ani jedna zo strán sporu nenaznačili, že by niektorý z nich odstúpil od Zmluvy č. 2195/02 o prenájme poľnohospodárskych pozemkov zo dňa 19. 02. 2004, naopak, preukázané bolo, že platnosť tejto zmluvy skončila uplynutím doby, dňa 31. 12. 2006. S poukazom na ustanovenie § 12 odsek 1 zákona č. 504/2003 Z. z. došlo zo zákona po skončení nájmu k obnoveniu zmluvy na určitý čas podľa ust. § 8, keďže prenajímateľ alebo nájomca nepostupoval spôsobom uvedeným v § 12 odsek 1 zák. č. 504/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2015, teda písomne nevyzval druhú zmluvnú stranu, rok pred uplynutím času, na ktorý bol nájom dohodnutý na vrátenie a prevzatie prenajatého pozemku po skončení nájmu. V súdnej veci to znamená, že k obnoveniu zmluvy o prenájme poľnohospodárskych pozemkov došlo za obdobie od 01. 01. 2007 do 31. 12. 2011 a následne opakovane od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2016. Nesporné pozemky totiž so spornými pozemkami tvorili a aj v súčasnosti tvoria jeden spoločne obhospodarovaný celok, sú v obdobnej výmere a v rovnakej bonite. S poukazom na uvedené mal súd za to, že žalobkyni nevznikol a nemohol vzniknúť nárok nad rámec zaplatenej sumy vo výške 497,91 eura za sporné pozemky za rok 2017, a už vôbec nie podľa Znaleckého posudku č. 03/2020 z novembra 2020, pretože ten v roku 2017 vôbec neexistoval a v inom zmluvnom vzťahu žalobkyňa so žalovaným nebola, okrem jedinej platnej Zmluvy o nájme č. 2195/02 zo dňa 19. 02. 2004, okrem toho, žalobkyňa nepreukázala žiadny relevantný iný listinný dôkaz a ani iný zákonný dôvod k tomu, aby za užívanie sporných pozemkov jej bola zaplatená a ňou uplatnená suma v tomto konaní vo výške 7 791,12 eura, lebo to nevyplýva v tomto konaní zo žiadnych predložených dôkazov. Táto skutočnosť nevyplýva ani z toho, že žalovaný zaplatil žalobkyni za užívanie nesporných pozemkov v roku 2017 sumu 900 eur. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že takúto sumu žalovaný vyplatil žalobkyni nad rámec uplatnenej sumy, teda o 402,09 eura, bez právneho dôvodu a nežiadal od nej vrátenie tejto sumy navyše. Potom je možné jednoznačne konštatovať, že žalovaný zaplatil žalobkyni za užívanie poľnohospodárskych pozemkov za rok 2017 sumu 900 eur titulom nesporných pozemkov a sumu 504,25 eura spolu s príslušenstvom titulom sporných pozemkov, dňa 26. 08. 2019, keď sa o právoplatnom skončení konania vedeného pod sp. zn. 16C/77/2001 dozvedel až dňa 29. 05. 2019. Spolu teda žalovaný zaplatil žalobkyni za užívanie poľnohospodárskych pozemkov za rok 2017 sumu 1 404,25 eura. Súd uznesením na pojednávaní konanom dňa 05. 05. 2021 zamietol návrh žalobkyne na poskytnutie lehoty na špecifikovanie žalovanej sumy a písomného vyjadrenia k tomu, vzhľadom na hospodárnosť a účelnosť konania, keď žalobu žalobkyňa podala dňa 31. 12. 2018 a žalobkyňa vedela, pretože to v konaní aj doznela, že žalovaný jej za nesporné pozemky uhradil odplatu za ich užívanie za rok 2017 dňa 13. 12. 2017 a dňa 26. 08. 2019 jej zaplatil odplatu za užívanie tzv. nesporných pozemkov, čiže najneskôr od dátumu 26. 08. 2019 mohla spresniť žalobný návrh a vedieť, čoho sa domáha, a nie prísť na pojednávanie nepripravená, keď trikrát od otvorenia pojednávania zmenila žalovanú sumu, ktorej sa domáhala od žalovaného. Okrem toho, v konaní bolo dokázané, že nespočetne veľakrát požiadala súd o predĺženie lehoty na špecifikovanie svojho nároku, čo súd oproti hospodárnosti konania aj viackrát akceptoval a poskytol žalobkyni lehotu, ale takéto predĺženie lehoty nie je možné tolerovať niekoľko mesiacov v konaní a tým spôsobovať prieťahy v konaní. Z týchto dôvodov súd tento návrh žalobkyne zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 CSP a priznal ich žalovanému v rozsahu 100% voči žalobkyni podľa § 262 odsek 1 CSP, a to z dôvodu, že žalobkyňa po otvorení pojednávania zobrala späť žalobu ohľadom celého nároku, teda o zaplatenie sumy 59 100 eur spolu s úrokom z omeškania 15% ročne zo sumy 59 100 eur od 01. 11. 2017 do zaplatenia a súd v tejto časti konanie zastavil podľa ust. § 145 odsek 2 CSP a to pre správanie žalobkyne, ktorá od podania žaloby 31. 12. 2018 sa v nesprávnej výške domáhala svojho nároku a tento nedokázala upraviť a spresniť v priebehu troch rokov trvania sporu, až na poslednom pojednávaní, teda pre správanie žalobkyne došlo k späťvzatiu žaloby a žalovanému prislúcha plná náhrada trov konania vo výške 100%, pretože žalovaný už v čase podania žaloby, 31. 12. 2018, mal vyrovnanú výšku odplaty za užívanie nesporných poľnohospodárskych pozemkov vo vlastníctve žalobkyne za rok 2017 vo výške 900 eur, čo znamená, že v tejto časti sa žalobkyňa nedôvodne domáhala svojho nároku, ktorý okrem iného vyčíslila úplne nesprávne a v neodôvodnenej výške a okrem toho súd vo zvyšku žalobu zamietol, teda v časti o zaplatenie sumy 7 791,12 eura, ktorú sumu si opäť žalobkyňa uplatnila v tomto konaní ako nedôvodnú, žiadnym zákonným ustanovením nepodloženú. Z tohto správania žalobkyne je možné konštatovať, že 100% úspešný v konaní bol iba žalovaný oproti žalobkyni, a preto nebolo možné rozhodnúť o pomernom úspechu strán sporu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 odsek 2 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobkyňa, pričom vychádzajúc z jeho obsahu sa odvolanie týka zamietajúceho výroku rozhodnutia a s tým súvisiaceho výroku o náhrade trov konania. Namietala, že súd jej nevyhovel v jej žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného, tiež jej neposlal vyjadrenie žalovaného. Toto nemala možnosť vidieť pred pojednávaním a písomne sa pripraviť. Tiež namietala, že súd prebehol bez prítomnosti, tiež chýba čas, koľko minimálne trvalo pojednávanie, o koľkej hodine skončilo. Keď mala záujem hovoriť, sudkyňa ju atakovala. Namietala, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd sa totiž nezaoberal jej návrhmi na predloženie dôkazov a predvolanie troch svedkov, resp. jej v tom nevyhovel. Tiež namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Považovala za nespravodlivé, že žalovanému súd priznal 100% náhradu trov konania. Bola nútená podať žalobu na žalovaného pre nezaplatenie ceny za užívanie nehnuteľností. Mala a má záujem na vyplatení ceny nájmu vypočítanej podľa znaleckého posudku, ktorý súdu predložila, s tým, že z tejto žiadala 2%, po odpočítaní sumy, ktorú už žalovaný zaplatil. Vôbec neuznala, že so žalovaným mala platne uzatvorenú nájomnú zmluvu. Zmluvu, ktorú podpísala, podpísala pod tlakom. Pracovníčka žalovaného T. Q. I., ktorá je prítomnou na Okresnom súde Nové Zámky sa jej vyhrožila, že všetky spory dopadnú tak, ako ona bude chcieť. Žalobkyňa ako prílohy k podanému odvolaniu predložila vyjadrenie vo veci sp. zn. 17C/5/2013, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/46/2020 a odvolanie vo veci sp. zn. 14C/10/2018.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobkyne uviedol, že odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné a účelové, pričom neobsahuje náležitosti podľa ust. § 363 CSP. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je zákonný a spravodlivý. Z obsahu odvolania nie sú vôbec zrejmé skutočné, konkrétne určené a špecifikované dôvody, pre ktoré žalobkyňa predmetný rozsudok súdu prvej inštancie napáda, resp. prečo ho považuje za nezákonný a nesprávny. Žalobkyňa síce formálne hneď v úvode svojho odvolania uvádza (cituje) odvolacie dôvody tak, ako sú tieto uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP, avšak bez toho, aby vôbec: (i) uviedla, ktoré procesné podmienky neboli splnené; (ii) špecifikovala, ktorým konkrétnym nesprávnym procesným postupom jej malo byť znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; (iii) konkretizovala tzv. inú vadu, ktorá mala mať podľa jej názoru za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a prečo; (iv) uviedla, prečo boli ňou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a ktorých konkrétne; (v) špecifikovala, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam súd prvej inštancie podľa jej názoru dospel; (vi) špecifikovala, prečo súdom prvej inštancie zistený skutkový stav neobstojí a ktoré konkrétne prostriedky procesnej obrany a/alebo útoku, ktoré neboli uplatnené, sú podľa jej názoru prípustné, a prečo, resp. bez toho, aby (vii) konkrétne uviedla, prečo napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadne zo skutočností uvádzaných žalobkyňou v obsahu jej odvolania nemajú absolútne žiadny vecný, skutkový alebo právny súvis s predmetom napadnutého rozsudku, resp. nepreukazujú a neodôvodňujú žalobkyňou uvádzané údajné pochybenia súdu prvej inštancie a uplatnené odvolacie dôvody. Keďže odvolanie žalobkyne nemá náležitosti podľa § 363 CSP, kedy neobsahuje žiadne odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 CSP, má za to, že je ho potrebné v súlade s ust. § 386 písm. d) CSP odmietnuť. Žalobkyňa vo svojom odvolaní neuvádza absolútne žiadne skutkové alebo právne argumenty, ktoré by vyvracali skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Nedôvodné, špekulatívne a účelové sú i námietky žalobkyne vzťahujúce sa k osobe pani Ing. I.. Tieto námietky sú jednak bez akejkoľvek relevancie vo vzťahu k predmetu tohto sporu, a navyše, ide len o ničím nepodložené a nepreukázané tvrdenia a obvinenia žalobkyne. Rovnako tak priebeh súdneho pojednávania konaného v tejto veci dňa 05. 05. 2021 prebiehal štandardne a zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám, pričom žalobkyne nebolo znemožnené uskutočňovať žiadne jej patriace procesné práva. Čo sa týka jeho vyjadrenia zo dňa 30. 04. 2021, ktoré bolo žalobkyne doručené krátkou cestou na tomto pojednávaní, žalovaný v tomto vyjadrení neuviedol žiadne nové skutkové a právne skutočnosti alebo listinné dôkazy, ktoré by žalobkyne neboli známe už z ostatných súdnych konaní prebiehajúcich na Okresnom súde Nové Zámky medzi stranami sporu (ide napr. o spory sp. zn. 9C/92/2011, sp. zn. 14C/10/2018, sp. zn. 10C/112/2009, sp. zn. 10C/88/2002, sp. zn. 13C/163/2007, sp. zn. 18C/26/2019, sp. zn. 4C/26/2014, sp. zn. 6C/39/2016, sp. zn. 6C/48/2020 a pod.) - vo všetkých týchto súdnych sporoch sú skutkové a právne okolnosti rovnaké, ide o rovnaké pozemky, líšia sa len rokom, za ktorý si žalobkyňa uplatňuje svoj domnelý nárok. Čo

sa týka údajného návrhu žalobkyne na doplnenie dokazovania (najmä vypočutím svedkov T. Q. I., T. B. C. a T. O. I.), žiadny takýto návrh žalobkyňa v priebehu pojednávania konaného dňa 05. 05. 2021 v skutočnosti nikdy neurobila, naopak, uviedla, že návrhy na doplnenie dokazovania nemá. Žiadna zo žalobkyňou uvádzaných skutočností nijakým spôsobom nespochybňuje a nevyvracia správnosť právnych argumentov a právneho posúdenia vykonaného zo strany súdu prvej inštancie. Tvrdenie žalobkyne, že súd prvej inštancie mal pri určovaní výšky jej nároku vychádzať z ňou predloženého znaleckého posudku, je nesprávne a nepravdivé. Ako správne v tejto súvislosti uviedol aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, predmetný znalecký posudok sa netýka predmetu tohto sporu, keď určuje všeobecnú hodnotu pozemkov vo vlastníctve žalobkyne v roku 2020. Rovnako tak odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa zákonom stanovené kritériá (§ 220 ods. 2 CSP), je podrobné, určité, zrozumiteľné a presvedčivé. Vzhľadom na uvedené je preto - aj v prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením a návrhom na odmietnutie odvolania žalobkyne v súlade s ust. § 386 písm. d) CSP - potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a zákonný v celom rozsahu potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobkyňa doručila dňa 31. 12. 2018 na súd žalobu, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplata sumy 59 100 eur spolu s 15% úrokom z omeškania zo sumy 59 100 eur od 01. 11. 2017 do zaplata. V žalobe dôvodila, že žalovaný užíva nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v katastrálnom území Z. C., a to parc. č. 4418/25, 4425/2, 4422/26, 4430/2, výmera spolu predstavuje 20 ha, ktoré sú na LV vedené na jej meno. Do uvedenej výmery 20 ha pôdy patria tiež nehnuteľnosti parc. č. 4418/24, 4422/25, 4423/2, 4424/24, 4425/1, 4426/1, 4426/2, 4430/1. Žalovaný nevykonal úhradu za užívanie týchto pozemkov za rok 2017 a tejto sa domáhala vo výške žalovanej istiny. V priebehu konania, pred rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej, na pojednávaní konanom dňa 05. 05. 2020 žalobkyňa uviedla, že pôvodne žalovanú sumu si neuplatňuje a žalobu ohľadne sumy 59 100 eur s príslušenstvom zobrala späť. Súčasne sa domáhala zaplata sumy 7 791,12 eura, predstavujúcej 2% zo všeobecnej ceny nehnuteľností stanovenej znaleckým posudkom č. 03/2020 (ktorý predložila) vo výške 459 769 eur, po odpočítaní žalovaným realizovanej úhrady za užívanie pozemkov v roku 2017 vo výške 1 404,25 eura. Súd prvej inštancie na uvedenom pojednávaní zmenu žaloby týkajúcej sa zaplata sumy 7 791,12 eura uznesením pripustil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo.

10. Preskúmajúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska rozsahu a vymedzených dôvodov podaného odvolania žalobkyne, dospel odvolací súd k záveru, že takto podané odvolanie žalobkyne nebolo spôsobilé privodiť zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu v prospech odvolateľky. Odvolanie podané žalobkyňou vyhodnotil odvolací súd za v celom rozsahu nedôvodné a vzhľadom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správne právne závery, rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vychádzajúc pritom z rozsahu podaného odvolania, majúci za to, že vzhľadom na obsah odvolania žalobkyne je týmto zamietajúci výrok rozhodnutia súdu, vrátane výroku o náhrade trov konania.

11. V rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolacom konaní bol odvolací súd limitovaný v jeho preskúmačej činnosti odvolacími dôvodmi, ktoré vymedzila žalobkyňa v odvolaní.

12. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného, pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovaného vo veci samej, a teda nemala možnosť sa k nemu vyjadriť, dospel odvolací súd k záveru, že tieto tvrdenia žalobkyne sú síce pravdivé, avšak takýto postup súdu prvej inštancie nemal za následok porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces, ktorý by bol dôvodom prípadného postupu odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Ústavný súd SR vo svojom Náleze č. k. I. ÚS 155/2020 zo 16. decembra 2020 uzavrel nasledovné: zákonné ustanovenia o povinnosti súdu doručiť vyjadrenie protistrane treba vnímať ako minimálne štandardy kladené na súd pri doručovaní podaní strán pri napĺňaní princípu kontradiktórnosti. To, že je súd povinný doručovať vyjadrenie protistrane aj nad rámec zákonnej úpravy, vyplýva zo samotnej podstaty spravodlivého procesu, konkrétne zo zásady kontradiktórnosti konania. Zásada kontradiktórnosti kladie na súdy povinnosť byť ostražití pri jej napĺňaní a súdy sa tak nemôžu obmedzovať len na medze zákonných príkazov. Ochrana základných ľudských práv a slobôd by však mala byť praktická, účinná a funkčná. Aj z tohto dôvodu ústavný súd nie je bezvýhradným zástancam formalistického prístupu pri posudzovaní kontradiktórnosti konania. Preto je potrebné určiť kritériá, kedy nie je potrebné, aby súd strane doručil podanie protistrany na prípadné vyjadrenie. Tieto kritériá sa môžu vyvíjať a formovať aj v závislosti od typu konania. Nepochybne však medzi ne patrí situácia, ak je vyjadrenie bezobsažné, ak sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty alebo ak v danej veci do úvahy prichádza len určité súdom zvolené riešenie, na ktoré vyjadrenie strany nemôže mať žiadny vplyv.

15. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že právny zástupca žalovaného doručil dňa 30. 04. 2021 súdu prvej inštancie písomné vyjadrenie vo veci samej spolu s prílohami, v ktorom zaujal svoj postoj k žalobkyňou uplatňovanému nároku vo výške 59 100 eur, ktorý považoval za nedôvodný. Súd prvej inštancie toto vyjadrenie žalovaného nedoručoval žalobkyňi, keď je zrejmé, že jej ho krátkou cestou doručil až na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 05. 05. 2021.

16. V kontexte vyššie uvedených skutočností, odhliadnuc od uvedeného procesného nedostatku, krajský súd v rámci materiálneho náhľadu na princíp kontradiktórnosti konania skúmal, či nedoručením predmetného podania žalobkyňi mohlo dôjsť, resp. došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Tak, ako je už zrejmé, predmetné vyjadrenie žalovaného súviselo s uplatňovaným nárokom žalobkyne na zaplatenie sumy 59 100 eur, keď je súčasne zrejmé to, že žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 05. 05. 2021, na ktorom jej súčasne podanie žalovaného bolo doručené, na zaplatení tejto sumy netrvala a žalobu v tomto rozsahu, spolu s príslušenstvom vzala späť, keď súčasne bola pripustená zmena žaloby s predmetom plnenia 7 791,12 eura, ktorý žalobkyňa vymedzila odlišným spôsobom ako plnenie v pôvodne žalovanej výške 59 100 eur. Potom je potrebné konštatovať, že toto vyjadrenie žalovaného nemalo pre rozhodnutie súdu vplyv, pretože v celom rozsahu pôvodne žalovanej

sumy s prísl. žalobkyňa vzala žalobu späť, a tak súd nepristúpil k vecnému prejednaní nároku žalobkyne v tejto výške, ale k zastaveniu konania o zaplatenie sumy 59 100 eur s príslušenstvom. Teda, na takto súdom prijaté rozhodnutie, vychádzajúce z dispozičného úkonu žalobkyne o späťvzatie žaloby, vyjadrenie žalovaného nemalo žiadny vplyv. V tomto ohľade, v kontexte s vysloveným názorom ÚS SR, že ochrana základných ľudských práv by mala byť praktická, účinná a funkčná, mal odvolací súd za to, že včasným nedoručením vyjadrenia žalobkyne zo strany súdu nemožno hovoriť o porušení jej práva na spravodlivý súdny proces, keď bez ohľadu na to, či by súd prvej inštancie vo veci postupoval tak, že by vyjadrenie žalobkyne riadne a včas doručil, resp. nedoručil (čo sa stalo v tomto prípade) by uvedené nemalo žiadny vplyv na prijaté rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania v rozsahu žalovanej sumy, ktorej sa predmetné vyjadrenie týkalo. S ohľadom na uvedené potom možno odvoláciu argumentáciu žalobkyne o nedoručení vyjadrenia žalovaného považovať za takú, ktorá nemá vplyv na výsledok odvolacieho konania v smere zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, keď odvolací súd nemal za preukázané porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces súdom prvej inštancie.

17. K ďalšej odvolacej námietke žalobkyne, že vo veci rozhodol súd bez prísediacich, odvolací súd udáva, že i táto odvolacia námietka žalobkyne je nedôvodná, keď v zmysle ustanovenia § 44 ods. 1 CSP na okresnom súde (súd prvej inštancie) koná a rozhoduje sudca, a to bez laických osôb - prísediacich, ktorí spolu so sudcom vykonávajú súdnictvo len v niektorých trestných veciach, nie však vo veciach civilných (čo je i prejednávaná vec). Súd prvej inštancie tak rozhodol v správnom obsadení.

18. Pokiaľ žalobkyňa namietala absenciu uvedenia času trvania pojednávania (zrejme v zápisnici o pojednávaní), uvedená námietka žalobkyne rovnako nie je dôvodná, pretože zo zápisnice o pojednávaní na súde prvej inštancie konanom dňa 05. 05. 2021 jednoznačne vyplýva, že sa začalo o 9.30 hod. a skončilo sa o 12.30 hod. Na doplnenie odvolací súd udáva, že i v prípade, že by súd prvej inštancie tento časový údaj opomenul uviesť, uvedené opomenutie nemá vplyv na skutkovú, ani právnu stránku rozhodnutia a v žiadnom prípade nespadá pod zákonom vymedzené odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 365 CSP. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom je potrebné uviesť i to, že tieto v zásade žalobkyňa vymedzila citáciou ustanovenia § 365 CSP v jeho jednotlivých písmenách ods. 1 a to bez toho, že by konkrétne uviedla, v čom bol postup súdu pri prejednaní a rozhodovaní danej veci, napĺňajúci daný odvolací dôvod nesprávny. Žalobkyňa tak jednotlivé ňou uvedené odvolacie dôvody vôbec skutkovo nevymedzila, z ktorého dôvodu odvolací súd ani nemal k akým konkrétnym vytýkaným dôvodom odvolania zaujať svoje stanovisko.

19. Žalobkyňou tvrdená skutočnosť, že Ing. Húsková je pracovníčkou žalovaného vo veciach vybavovania uzatvárania nájomných zmlúv a súčasne je prísediacom na Okresnom súde Nové Zámky nemá žiadny vplyv na posúdenie dôvodnosti ňou uplatňovaného nároku, ani na posúdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, a pokiaľ žalobkyňa v rámci odvolania navrhla jej vypočutie, takýto návrh prednesený žalobkyňou v odvolacom konaní je bezpredmetný (§ 366 CSP).

20. Súd prvej inštancie sa rovnako správne vysporiadal so žalobkyňou predloženým znaleckým posudkom č. 3/2020, ktorý žalobkyňa predložila v rámci pojednávania na súde prvej inštancie a od záverov ktorého odvodzovala výšku požadovaného plnenia 7 791,12 eura, keď správne konštatoval, že tento znalecký posudok stanovujúci všeobecnú hodnotu prejednávaných nehnuteľností k 21. 11. 2020 nie je použiteľný na stav a hodnotu týchto nehnuteľností v roku 2017, navyše, za situácie existencie platnej nájomnej zmluvy č. 2195/02, ktorá v súlade s ustanovením § 12 zákona č. 504/2003 Z. z. zaväzovala strany sporu i v roku 2017.

21. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vyhodnotiac odvolanie žalobkyne ako nedôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP). Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.